

trykkelig Forudsætning fra Finansudvalgets Side, at de skulle sættes saaledes, at man tør gaa ud fra, at Selskabet normalt vil være i Stand til at bære sig selv. Det Beløb, som Staten tilskyder eller stiller til Disposition, er at betragte som en Garantifond, et Substitut for Selskabet for den Grundfond, som det ikke har, idet man har fundet, at der kunde være tilstrækkelig Grund til, at Staten paa dette Punkt under de forhaandenbørende Omstændigheder træder støttende til for at sætte et saadant Selskab i Stand til at træde ud i Livet. Men hvis et Arrangement lader sig tilfredsstillende træffe paa saadanne Vilkaar, som Ministeren maatte skønne afgiver betryggende Sikkerhed for, at det hele har Chance for at kunne gaa paa ordentlig Maade, er det selvfølgelig Forudsætningen, at Bevillingen ogsaa bliver anvendt.

Jeg har derefter, saa vidt jeg ser, ikke yderligere at bemærke om andre Spørgsmaal end om Spørgsmaalet „Berlingske Tidende“. Angaaende denne Sag har den højtærede Minister i Gaar udtalt sig meget udførligt. Han sagde blandt andet, at han undrede sig over, at jeg havde sagt, at jeg ikke kendte hans Stilling til denne Sag, thi efter hvad der er foregaaet i Finansudvalget, mente han, maatte hans Stilling være fuldstændig klar. Det gør mig da ondt, at jeg maa begynde med at sige, at jeg er i det beklagelige Tilfælde, at efter at jeg har hørt den ærede Ministers Udtalelser i Gaar, er jeg fremdeles fuldstændig uvidende om, hvad han mener om den Sag. Det, som vi skulde have at vide, det er, hvad Ministeren tænker om den fremtidige Ordning, hvad han mener om den Ting at kræve en Afgift af Bladet til Gengæld for Privilegiet, og hvad han mener om Størrelsen af denne Afgift, om han mener, at den Afgift, der er foreslaaet af Finansudvalget, er passende, eller at den er enten for stor eller for lille. Om den Ting have vi hverken i Finansudvalget eller her i Salen hørt eneste Ord fra den ærede Minister. Derimod have vi hørt en meget vidtløftig Redegørelse, Spalte op og Spalte ned i Rigsdagstidenden om Grundlovens § 27 og om de Betragtninger, der lade sig anstille over denne Paragraf. Den højtærede Minister

har i Gaar udført en Manøvre, der ikke er ukendt i Krigsførelsen. Man ser lange Regimenter Soldater marchere op, man ser Kavalleriet bevæge sig, Kanonerne køre frem og fyre, alt indhylles i en tæt Røgsky — og naar saa Siden hører op, og Røgmaskinerne langsomt trække væk, saa er ogsaa Tjenden væk. Det er det, man kalder at maskere sin Retraite. Den højtærede Minister har søgt Dækning ved at faste ud til Forhandling et Grundlovs-spørgsmaal, som intet Menneske har tænkt paa at rejse, et Forfatnings-spørgsmaal, hvorom der ikke paa nogen Side herfter allerringeste Tvivl. Der er ikke et Medlem, hverken i Udvalget eller i Salen, der nærer fjerneste Tvivl om, hvorledes den nu bestaaende forfatnings- eller retmæssige Ordning er med Hensyn til disse Privilegier. Det vide vi særdeles vel. Vi vide, at det bestaaende er en Lovning fra Tiden før 1849, der som adskillige andre Ting er bleven staaende, fordi man den Gang var nødsaget til at træffe en foreløbig Bestemmelse, som Supplering til den hidtidige Lovgivning, saa at det, der hidtil var blevet ordnet ad administrativ Vej gennem Bevillinger og Undtagelser fra Lovene, kunde vedblive at gaa saaledes fremdeles, indtil anden Ordning maatte blive truffen. Alle ere vi derfor ogsaa enige om, og det har ogsaa den højtærede Minister selv gjort opmærksom paa, at denne Bemyndigelse for Administrationen til at meddele Bevillinger og Undtagelser fra Lovene selvfølgelig bortfalder, naar Forholdet ordnes ved Lov. Vi ere alle paa det rene med, at indtil der træffes en Ordning af Lovgivningsmagten, saa længe har Administrationen formelt det i sin Haand at kunne forny disse Bladprivilegier, hvoraf „Berlingske Tidendes“ er et. Derom har der ikke været Tvivl, og derom har der ikke været rejst nogen som helst Disput; som det er, vedbliver det at være, indtil vi blive enige om noget andet. Men Sagens Historie, hvilken jeg udførligt refererede i Gaar, og selvfølgelig i et og alt korrekt, den viser tilstrækkeligt, at gennem alle disse mange Aar siden Grundlovens Givelse har der været en stadig Forstaaelse om, at dette er en Sag, som bør søges ordnet af Lovgivningsmagten, dette er en Sag, som ikke passende bør henligge fuldstændig under administrativ Afgørelse. Thi hvad drejer det